

LBRIS

We know
books

Maria Grund

Păcat de moarte

**traducere din limba suedeză și note de
Daniela Ionescu**

CRIME SCENE PRESS
2023

1.

Sanna Berling privește în jurul său prin camera goală. Soarele se cerne cenușiu și murdar prin ferestrele prăfuite, pline de cruste de sare. Mirosul de fum impregnat în lemnul ars, amestecat cu cel de mucegai, i se strecoară coroziv în gură și gât. De fiecare dată când se întoarce aici, camera i se pare tot mai întunecată. Poate din cauza copacilor, care cresc în voie dincolo de ferestre, poate că e doar o impresie, provocată de oboseală.

Își trece încet degetele peste peretele plin de funingine. Substratul negru se zărește tapetul uzat al unei camere de copil. Închide ochii, își coboară mâna și o lasă să alunece peste perete, în timp ce se îndreaptă către ușă. Când ajunge la tocul ușii se oprește, așa cum face de fiecare dată, în fața cuvântului crestat în lemn. Atinge cu vârfurile degetelor literele scrise copilărește: „DISPARI”

Când iese pe ușa dublă a casei, un stol de păsări își ia zborul din copacul pe jumătate uscat care domină grădina. Dispar în zare, ca alungate de amenințarea unei furtuni, umplând aerul cu fâlfâit de aripi.

Rămâne o clipă acolo, la marginea întinderii vaste. Toată partea aceea a insulei – de la câmpurile și pajiștile din jur, care se rostogolesc domol până în șosea, la biserică și, mai departe, la spinarea stearpă a coastei – este pustie.

Mobilul sună. Răspunde și ascultă vocea de la celălalt capăt.

– Sunt aici, spuse ea. Spune-î că răspunsul meu este nu. Nu vând. Nu încă.

Aude în receptor un protest sonor, dar expresia feței îi rămâne neschimbată. Se îndreptă către Saab-ul ei negru, parcat ceva mai încolo. Se urcă în mașină și pornește, uitându-se în oglinda retrovizoare la casa care rămâne în urmă. Are sentimentul că ferestrele arse privesc după ea, că o urmăresc.

Printre paraziți, la radioul mașinii se aude vocea reprezentantului consiliului regional:

– „...eforturile susținute și măsurile dure din ultimii ani au adus regiunea în fața unor provocări majore și, în diverse feluri, ne-au afectat siguranța. Totuși, asta nu a dus la echilibrarea bugetului. Este necesar să facem împreună economii, fără să închidem case de bătrâni, instituții și alte domenii importante de activitate care ajută grupurile tot mai numeroase de persoane marginalizate social...”

Închide radioul, pune un disc în vechiul CD-player și accelerează. *Rabbia Fuori Controllo* a lui Robert Johnson și Punchdrunks explodează din difuzoare, în timp ce grădini și case răzlețe trec pe lângă ea în viteza mașinii. Poieni, câmpuri și pâlcuri întunecate de copaci. Apoi apare localitatea principală a insulei și, în cele din urmă, zona industrială. Vede în fața ei asfalt crăpat și containere înșirate de-a lungul gardului înalt, protejat cu sârmă ghimpată.

Un tânăr îmbrăcat într-o rochie stil cămașă, cu mâneci bufante, guler enorm și umeri evidențiați grotesc, se mișcă dezlânat lângă stâlpul unui stop. Îi lipsește o sprânceană, cealaltă e desenată cu tuș, sus, pe frunte. Are în picioare o pereche de șlapi murdari și, de fiecare dată când atinge pământul cu piciorul drept, tresare ca un câine rănit. Când Sanna trece pe lângă el, tânărul pare să se relaxeze câteva secunde. O privește timid, dar ca și cum ar recunoaște-o. Sanna încetinește, coboară geamul mașinii, caută cu mâna pe bancheta din spate, găsește jacheta de lână aflată

acolo și i-o aruncă. El o prinde din zbor și și-o înfășoară în jurul mijlocului, mormăind ceva, poate „mulțumesc”.

Pornește mai departe, cotește pe un drumeag îngust neasfaltat, trece pe lângă un teren cu rulote și corturi. Un câine latră undeva, în întuneric. Cotește din nou, urmând indicatorul abia vizibil „Magazii și garaje”.

*

Ușa se proptește hârâind în podeaua de beton. Ea aprinde o lampă care aruncă o lumină blândă peste patul de campanie cu pătură și pernă. Tavanul de deasupra patului e ceva mai coborât decât în restul garajului, unde și-a parcat Saab-ul, lăsându-l cu cheile în contact.

Aruncă două facturi și un teanc de reclame pe un scaun, se dezbracă de haina neagră și scurtă de lână, lăsând-o să alunece pe podea, înainte de a-și scoate pantalonii. Apoi ia o pereche de căști de protecție zgâriate și și le pune la urechi.

Lasă cheile de la garaj și legitimația de polițist să cadă pe măsuța de camping care îndeplinește și funcția de noptieră. Acestea zdrăngănesc lovindu-se de un obiect care se află deja acolo, o oglinjoară rotundă de mână pe care scrie „Erik”. Apoi ia un blister cu tablete mici, liliachii. Scoate trei și le aruncă în gură.

Se culcă pe patul de campanie cu privirea absentă, cețoasă, aproape moartă.

„Sosesc”, șopti ea și începe să alerge, urmând întunericul.

*

Eir Pedersen intră, făcând clopoțelul farmaciei non-stop să sune tare și distinct. Se mișcă repede și puțin aplecată în față, crispată și cu o energie debordantă în ochii vigilenți. Când își deschide geaca strâmtă de piele și își infundă mâna în buzunarul interior, vede că farmacistă din spatele tejghelei o observă circumspect.

Discret, dar oarecum tensionat. Eir recunoaște acea privire, îi este obișnuită. E destul de sigură că femeia în halat alb are deja degetul pe butonul de alarmă. Ar fi vrut să-i spună ceva care să relaxeze situația, dar nu se simte în stare. În loc de asta, se apropie de teșghea, pune pe ea două legitimații și ciocănește ușor cu degetul pe una dintre ele.

– În computer trebuie să fie o rețetă pentru tablete și una pentru medicament lichid. Am nevoie de medicamentul lichid.

Farmacista controlează legitimațiile, tastează ceva la computer și o privește lung pe Eir.

– Nu găsești? întrebă Eir. E vreo problemă? Pentru că, dacă e, poți suna la...

– Nu, nu e nicio problemă, răspunde femeia repede și dispare printre dulapurile din spate.

Eir se uită în jurul său prin mica încăpere. Totul e așezat ordonat, la locul său. Podeaua veche, frumoasă, de piatră, e curată și lustruită, iar lumina – neobișnuit de caldă pentru o farmacie. Farmaciile de pe uscat, cu care era obișnuită, seamănă cu niște containere clinice, având tuburi reci de lumină fluorescentă în tavan și rafturi prea încărcate. Dar cea de aici are strălucirea și atmosfera unei bombonerie vechi.

– Așa, îi întrerupe farmacistă gândurile. Mai e ceva?

Pune o sticlă cu Metadonă¹ într-o pungă, pe care i-o împinge lui Eir.

Eir citește suma pe display și plătește.

– Este vreun drum mai scurt către Korsparken decât ăsta de la hipodrom?

– Vrei să spui *Korsgården*, o corectează farmacista.

– Da, exact.

---

1. Preparat de morfină. (n. trad.)

– Urcă panta pe care o ai în față când ajungi în piață. Înainte de zidul circular, mergi pe strada principală și ia-o către terenul de sport și fostul patinoar.

– Ok, mulțumesc.

Eir se îndreaptă către ușă.

– Deși, eu aș merge totuși pe lângă hipodrom, mai spune farmacistă. La ora asta...

*

Orășelul înconjurat de ziduri se odihnește tăcut în întunericul de toamnă târzie. Străduțele se încolăcesc ca niște șerpi în jurul pieței ușor înclinate. Piatra cubică e umedă și câteva frunze strălucesc în întuneric, încă agățate de tufele uscate de trandafiri.

Începe să plouă. Lui Eir îi plăcuseră dintotdeauna furtunile, le găsea eliberatoare și liniștitoare. Îi dau o stare de bine care vine din măduva oaselor. Dar de data asta nu cad mai mult de câteva picături.

La numai câțiva pași după ieșirea din perimetrul zidului circular, frumos luminat, peisajul se schimbă. Magazinele sunt zăvorâte și, cu cât trece pe lângă mai multe mașini abandonate și indicatoare de trafic mângălite, străzile devin tot mai pustii. O ia pe scurtătură, peste un șantier stradal și apoi pe lângă un teren sportiv înainte de a ajunge într-o zonă părăginită de duplexuri și conglomerate de blocuri de numai câteva etaje. Ici și colo se zăresc mobile de grădină uitate afară, iar pubelele sunt pline. Ceva mai în josul străzii, două fete mângălesc cu spray acrilic ușa unui garaj.

Când Eir se apropie, una dintre fete se uită la ea, apoi își întoarce indiferentă privirea și continuă să mângălească. Pe ușa garajului stă scris „MORI” cu litere groase, de un roz țipător.

– Locuiți aici? întrebă liniștită Eir.

– Ce? spuse fata.

Are bucle negre, creole mari în urechi și, pe gât, tatuat, un craniu.

Eir vără punga cu Metadonă în buzunarul interior și își încheie geaca.

– E garajul *vostru*? întrebă ea.

Fetele se uită una la alta, evaluează o clipă situația.

– Da, e garajul *nostru*, spune una dintre ele.

Eir își scoate telefonul, dar, când îl deschide, constată că e descărcat. Oftează resemnată.

– Deci, dacă mă duc și sun la ușa casei din spate, deschide mama voastră?

Cealaltă fată, cu un corp subțire și bine antrenat, cu capul ras și un imprimeu mare în formă de dragon pe mâneca puloverului, începe să-i dea târcoale. Eir vede cu colțul ochiului că scosese un cuțit pe care îl ascunde în palmă.

– N-avea tu grijă de asta dacă nu vrei s-o încasezi, nenorocită de..., șuieră ea în timp ce face un pas în față.

Eir completează propoziția neterminată a fetei dându-i un cot în față. Fata se împiedică și cade pe spate, scapă cuțitul și își duce mâna la nas. În clipa aceea, fata cu craniul tatuat pe gât se aruncă asupra lui Eir și o trage înapoi, îi aplică o lovitură peste gură, dar Eir o prinde de mână și o răstoarnă, lovind-o cu capul de marginea trotuarului.

– Mi-a spart nasul..., șuieră fata cu dragonul. La naiba, nu ești întreagă la cap, se văicărește ea.

Eir o prinde cu putere de mână și se pregătea s-o tragă pe trotuar când cealaltă se repede la ea din spate, de data asta agitând un tub de spray. Eir face o fentă și izbuteste să-i apuce un smoc din părul cârlionțat. Între timp, fata cu dragonul culege de jos cuțitul, dar Eir o apucă de încheietura mâinii, cuțitul cade din nou pe pământ, iar Eir îl lovește cu piciorul, trimițându-l sub o mașină.

O târăște pe fata cu dragonul pe asfalt, până în fața garajului, dar simte că e observată. În spatele unei perdele de la fereastra casei întunecate de alături stă o fată de aceeași vârstă cu cele cu care tocmai se bătuse. Lumina se aprinde și în fereastră apare o femeie mai în vârstă.

Femeia o împinge la o parte pe fată și formează un număr pe mobilul său. Mișcarea buzelor dezvăluie că vrea să fie pusă în legătură cu poliția, în timp ce se uită la ele cu o privire neliniștită.

Eir își îndreaptă spatele, trage adânc aer în piept și încearcă să-și recapete calmul. Își șterge sângele de pe buza crăpată, își vâra mâinile în buzunare și pornește mai departe.

2.

În dimineața următoare, bruma acoperă pământul cu o membrană subțire. Sanna conduce până la vechea carieră de calcar din estul insulei.

Apa turcoaz din craterul enorm strălucește nemișcată. La mal se află o ambulanță, o camionetă a serviciului mobil de urgență și o mașină de poliție cu portierele deschise. Personalul își strânge costumele de scafandru și le încarcă în bena camionetei. Pe o targă zace o față învelită într-un sac pentru transportat cadavre. Cineva îi îndeasă cu grijă părul lung, roșcat, înăuntru.

Sanna oprește mașina și coboară. Simte pământul tare sub tălpile bocancilor. Printre rădăcini și pietre se ascund găuri care duc în vizuinile iepurilor. Ici și colo se văd resturi lăsate de cei care au fost acolo la baie și plajă. Tacâmuri de plastic, pahare de carton și o sticlă de vin spartă. Aude marea izbindu-se de țărni câțiva kilometri mai încolo, așa cum se aude peste tot pe insulă.

Cariera de calcar este un loc de baie vizitat și cunoscut de toată lumea. În comparație cu golfurile de la mare, pline de lume și cu apă mică, aici e simplu să te scufunzi și să te răcorești. Dar în această lună din an, locul e, de regulă, pustiu. În afara gunoiului lăsat, singurele semne că pe aici vin oameni sunt o scară ruginită care coboară în apă și, în spatele unui crâng, două cabine de schimb.

Privește resemnată corpul de pe targă. De la distanță, se vede mic și slab, cu degetele de la picioare rășchirate, ca ale unei păsări moarte.

Inspectorul de poliție Bernard Hellkvist coboară din mașină și îi aruncă o privire. Sanna se gândește cât de iritat fusese la telefon. Dimineața are întotdeauna o dispoziție proastă, iar azi nu face excepție. Înalt, robust, cu umeri largi, se leagănă pe picioare înainte și înapoi, înconjurându-se cu brațele pentru a-și ține de cald și pușfăind cu colțul buzelor ultimul dram de nicotină. Apoi lasă mucusul țigării să cadă printre pietre. Pare și astăzi, ca întotdeauna, mahmur. Privirea i se îngustează, își mijește ochii la ea și bombăne un scurt „bună dimineața”.

– Toate astea într-o duminică, spune el. Astăzi trebuia să mă duc la meci.

– Unde sunt ceilalți? întreabă Sanna.

– Jon a fost aici, dar a plecat. Nu mai e mare lucru de făcut. N-ar fi trebuit să te sun, n-ar fi fost nevoie să vii. Dar înainte să o scoatem din apă nu puteam fi sigur că a fost o sinucidere.

– Oricum, nu eram ocupată.

El îi zâmbește, apoi se uită la ceasul telefonului mobil.

– Știm cine e? întreabă Sanna.

– O cheamă Mia Askar. Paisprezece ani, ar fi împlinit cincisprezece peste câteva luni. Da, oficial n-am identificat-o încă, dar mama a fost la secție acum câteva zile și a anunțat că a dispărut. Avea o fotografie și a descris-o destul de detaliat. Așa că știu că e ea. Blestemați de copii nerecunoscători din ziua de azi...

Sanna îi aruncă o privire tăioasă.

– Ok, ok, spune el. Iartă-mă. Dar puțin furios poți să fii, nu? E nepotul cel mic și, în plus, e primul lui meci în deplasare.

– În curând o să te poți uita la fotbal toată ziua. Nu mai sunt decât două săptămâni până atunci.

– Știu. Dar timpul nu poate trece îndeajuns de repede.

- Criminaliștii? întrebă ea.
- Doar e o sinucidere.
- Dar sunt pe drum înapoi, nu?

- Sunt undeva în nord. Intrare prin efracție într-un sediu vechi al armatei. Și chiar dacă n-ar fi fost ocupați, știi la fel de bine ca mine că nu mai vin pentru rahaturi din astea.

Sanna își stăpânește iritarea. Bernard numește sinuciderea „rahat”. Poate pentru că devenise ceva tot mai obișnuit pe insulă sau pentru că singurul lucru pe care poliția îl mai face astăzi într-un asemenea caz este să „curețe locul”.

- Dacă chiar vrei să ne certăm cu ei să vină..., spune el îndărătnic.

- Mănuși?

Sanna întinde mâna fără să-l privească.

El ia cutia din mașină și i-o aruncă.

- Cum naiba o să te descurci fără mine? pufnește el.

Sanna nu răspunde. Bernard își potrivește cureaua uzată a pantalonilor săi largi de catifea reiată și o urmează spre targă.

- A găsit-o cineva care ieșise la plimbare cu câinele, spune el. Plutea acolo, departe, unde e cel mai adânc. L-a speriat de moarte pe bătrân. A crezut că vede o naiadă.

- Martorul locuiește prin apropiere?

- Nu. Nu locuiește nimeni în apropiere. A spus că vine până aici uneori cu mașina și își plimbă câinele.

Fata de pe targă nu are pe ea decât o pereche de blugi uzați. Părul roșu, cărlionțat, i se lipise de obraji, umeri și sâni ca un strat suplimentar de piele. Un aer de pace domnește asupra ei. Dacă n-ar fi fost buzele vinete și degetele de la picioare rășchirate rigid, ai fi putut crede că era cufundată într-un somn adânc.